

ESPANTO DE NENOS

Os picariños había tempo que estaban a xogar con moita bulla naquel gran baixo apenumbado que tanto gustaba ás arañas para teceren as súas redes e ós ratos furelos para os seus atrevementos e fuxidas.

Chamábase aquilo o almacén, inda que ren hoube-se alí que xustificase o nome. Soamente uns andeis baldeiros, algún pequeno barril, vougo e sonoro ó petar nel, unha xesta esquecida nun currucho e quizais unha escada de man, xa non me lembro. O portón case que sempre estaba franco, e algún neno parente dos da casa debeu de se-lo que afixo ós demais, seus compañeiros, a iren enredar alí.

Era un deses días nos que o ceo está cheo de men-saxes cruzadas e dirimindo os seus conflitos, ou nos seus trafegos, sen se coidar de nós. A treboada que ros-maba lonxe tiña desacougados, crispados e volubles ós ne-nos, cousa que ensarillaba os xogos. Eran máis os propostos que os levados a reo.

No intre máis barulleiro, algún deles, ninguén sabe por que, ollou cara ó teito, de vellas táboas encaladas, e

deseguida tamén os demais. Todos ficaron, por un intre, silandeiros, quedos. Quixeron seguir xogando, mais perderan os pulos... Nunha fenda ou buraco do teito viran un ollo alerte e só que os fitaba, talmente coma se a casa mesma estivese a ollalos dende o mesto espesor da súa vellez, ou ben ofrecendo avicadeiro ó díaño ou a algún anxo esculcador que andase de viaxe. Atrás das táboas o mesmo se podía agachar unha sañenta carantoña, unha risa de pedra, que un xesto gari-moso. Aquel ollar sen pálpebras nin face que se visen, coa súa frieza de trasmundo axexante, deixaba desnortadas tódalas conxecturas, xiadas no intre mesmo de xurdiren.

Moito tempo despois, con máis coñecemento, algúns deles aseguraban que o que os fitara por aquel buraco era un aleixadiño que, con moito traballo, se debruzara para ver como xogaban. Outros dicían que non, que aquel ollo fitante pertencía a unha vella tesa e arisca, inimiga dos rapaces malcriados ou, para dici-la verdade, dos rapaces sen máis, todos para ela falcatrueros, malcriados. E outros, aínda, dictaminaban que todo fora unha ilusión. Non houbera tal ollo, senón un pelouro que fora dar alí; ou, segundo outros, un botón perdido por unha costureira.

Morreu xa o aleixadiño, morreu a vella, morreu a costureira. Algúns daqueles nenos, xa homes cumpridos, andan polo mundo adiante. ¿Quen podería hoxe testemuñar con seguranza sobre o caso? O sitio, a casa enteira, transformouse, e pouca xente se lembra do “almacén”, e menos aínda do seu misterio que, naquel in-

tre, fora para os nenos aglaiados como unha sorte de espello metafísico. O raro, velaíño espanto que sentiron, por entón calárono, mais vírono. Viuno cada un na muda suspensión dos outros.

De súpeto, sen se poren de acordo, encomenzaron todos a choutar e a garular sen tino, e así, facéndose calquera deles capitán, saíron á praciña, e xa sen se deteren, por algún calexón cheiroso a redes e alquitrán, correron todos en riola cara á beira do mar.

Alí espalláronse. Batían xa na xerfa inmóbil as primeiras pingotas, as rexas falaricas do trebón.